

Ch ư ng 6

Cùng Anh i Tây T ư ng

Lúc máy bay h ư cánh, Nghiêm Chân ch t th y th p th m trong lòng.

Cô oán ch ư ng hai ông bà C ư ã bi t chuy n, nên khi ư a Gia Minh tr v nhà, cô h t s c c n th n.

C viên bu i chi u yên t nh, Nghiêm Chân h i kh gō c a ư th y có ng i ra m , là ch Tr ư ng, trông th y cô và Gia Minh, ch c i híp m t.

“V y à?”

“D .” Nghiêm Chân m m c i, ư a hành lý c a c u nhóc cho ch Tr ư ng. Ch Tr ư ng v a xoay ng i i kh i, li n th y bà C t trên l u b c xu ng. Tim Nghiêm Chân gi t thót, c ng th ng c c , nh ng tên nhóc không hi u chuy n kia l i d t kh i tay cô, ch y t i ô m l y chân bà Lý Uy n mà d i d i: “Bà n i!”

Chi n thu t làm n ng c c kì có hi u qu v i bà Lý Uy n. Bà xoa u c u bé, nhìn Nghiêm Chân t i c i, r i l i cú x u ng h i: “Ch i có vui không?”

C u bé o m t li c qua li c l i, mu n gi ngây, còn Nghiêm Chân ư nghe ra ý t trong l i nói c a bà, ng ng ngừng cú u. T c thì bà c c i to vui v . K th c, C Hoài Vi t ư g i i n v báo cáo v i bà r i, n u nh tr c ó bà còn có chút lo l ng, thì lúc này c ng ch th y vui m ng. Có th ư a Gia Minh i m t chuy n nh th , ch ng t r ng trong lòng Nghiêm Chân có C Hoài Vi t, th nói mà xem, bà c ng h v y l i ch ng vui m ng hay sao.

“Con v t v r i.” Bà nhìn Nghiêm Chân, nét m t hi n t , “Th ng bé khó chi u, ư a nó i m t chuy n nh th c ng v t v cho con.”

Nghiêm Chân l c u, khoe môi nhè nh cong lên. Kh c c m t chuy n, nh ng ch c n m t ng i th y vui thì t t c u x ng áng.

Trong tu n tháng m i hai, thành ph C cu i cùng ư l nh h n.

G n ây s c kh e bà C không c t t, n mùa ô ng là không mu n ra kh i c a, trong nhà nh m m t ng ngày trôi i; th i gian này ông C nhàn

nhã h n lúc tr c, Nghiêm Chân th ng xuyên b t g p ông nhà luy n ch . Nghiêm Chân v a mãi m c v a nhìn ông c l c u, vì t c m y ch ã t bút xu ng không vì t n a.

“B , sao th ?” Nghiêm Chân h i, a tách trà cho ông c .

“H i h n r i à?” Bà Lý Uy n l t qua sau l ng Nghiêm Chân, buông m t câu nh b ng, “Hai a con trai t ng h t i lính, xem ai nhà v i ông.”

Ông C Tr ng Chí nhìn bà, tr m gi ng nói: “ i lính thì làm sao?”

“Quanh n m su t tháng không th y m t m i âu, ông nói xem là làm sao?” Bà Lý Uy n không h kiêng n , a m t nguýt ông, “ i tôi n m cái kh y r i, ch i mà ai ai c ng i m t t m m t bóng.”

Trong l i nói y ý t trách móc.

Nghiêm Chân dè d t nhìn ông C Tr ng Chí, ông c ch ng h t c gi n, u mày kh chau, r i l i giã ra: “ c r i, hai n m n a tôi v h u. n lúc y nhà m i t v i bà, bà ng có kêu phi n.”

“Có m i l !” l i m t câu, bà Lý Uy n i vào phòng b p.

Ông c c i nhìn Nghiêm Chân, nh c cây bút long vì t vài ch , ôn t n nói: “Già c r i, ngày tr ch m con ch m cái thì kêu m t kêu kh , n khi v già mu n h ng phúc cháu con l i ch ng th y ng i âu.”

Nghiêm Chân m m c i, em ch ông c v a vì t xong t sang m t bên hong khô: “V y b có h i h n không ?”

Ông C Tr ng Chí l c u, t ng cho cô b n ch : “*Nhân các h u m nh¹.*” Có ng i sinh ra ã mang s n trong mình m t b u nhi t huy t, ch t lính n ch a trong tâm h n, không ph i mu n ng n là có th ng n c.

nh th n l i, Nghiêm Chân i giúp ch Tr ng bày th c n lên bàn. Sau khi t thành ph W tr v , m i tu n c nh m t ngày Nghiêm Chân s t i C viên th m hai ông bà c , c ng th ng xuyên l i n c m. Bà n i không h b ng, còn d n dò cô, ã thành dâu nhà ng i ta thì d c lòng hi u th o c ng là vì c nên làm, hu ng h Ti u C không nhà, trách nhi m trên vai cô l i càng n ng h n.

Trên bàn n, bà Lý Uy n ch t nh t i m t chuy n, sau khi g p m t a cho Gia Minh ang vùi u vào bát, nhìn sang Nghiêm Chân h i: “Ti u Chân, bà n i con v d i quê r i h ?”

“Vâng .” Nghiêm Chân g t u. ã thành l , m i khi t i u tháng m i hai, bác c s lên thành ph ón bà v quê. Vì tr i qua mùa ông, cho dù nhà

trong thành phố có lắp máy sưởi, nhưng bà nỉ vẫn quen ngồi trên ghế gỗ, có vòm mái.

Bà Lý Uyển gật đầu, chực lát lị hị: “Thôi Hoài Vi t đã là chìa khóa cần hĩa cho con chĩa, con tính khi nào dọn sang?”

Nghiêm Chân ngẩng ngẩng i m t lát, hị lâu m i nói: “Con nghĩ, t m th i chĩa chuy n sang v i .”

“Sao th?”

“Ch là con sĩa Gia Minh v i ông bà ã lâu, chuy n sang ó l i không quen.” Th c ra, ngẩng i th y không quen nhi u h n chính là cô. Cô v n không sao thích ngẩng c v i v i c nh n nh ng th không thu c v mình, t tay m t ngẩng i có quan h v a thân m t l i v a xa l .

Ông c nãy gi chĩa lên t i ng lúc này t a xu ng, Nghiêm Chân nhanh tay l y chỉ c bất không.

“B không n n a.” Ông C Tr ng Chí c i, “Có tu i r i, n u ng c ng không c nh tr c.” Ông c ch m rãi i lên l u, lát sau l i nghiêng ngẩng i xu ng nhìn Nghiêm Chân b o: “Con c d n qua ó mà . Dù là ngẩng i l n hay tr nh r i c ng ph i quen d n. u ã là ngẩng i m t nhà, ngẩng xa cách.”

Ông c ã ích thân ra tay, h i n nhiên bà Lý Uyển m ng không k xi t: “ c r i, chuy n này c quy t nh th nhé.”

Nghiêm Chân ngẩng i trên gh , d khốc d c i. C u bé Cĩa Gia Minh ngẩng c l i r t vui v tho i mái, v a bóc tôm v a gi ng gi i cho cô Nghiêm: “Cô i, t i qua ông n i ã h i con r i.”

“H i con chuy n gì?” Nghiêm Chân nhìn c u phòng.

C u bé c i khoái trá: “Ông n i h i, con có ngẩng ý cùng v i cô không.”

“Con nói th nào?”

C u bé tr l i: “ ng nhiên là con nói ngẩng ý r i, h i h i.”

Nghiêm Chân im l ng, cúi u suy ng m chuy n ã qua. D o này làm sao th nh , sao chuy n gì c ng b th ng bé này n m thóp th nh , úng là m t m t!

Cn h hai phòng ng ổ c a C Hoài Vi t mua ã lâu, do t tr c n nay v n chĩa có ai nên không sĩa sang trang hoàng gì. M y ngày này bà Lý Uyển

dành th i gian n xem xét, ngay l p t c quy t nh ph i tu s a l i t u. V y nên, tr c khi s a xong nhà, Nghiêm Chân và C Gia Minh cùng t i C viên. Nghiêm Chân ng m ngh , quy t nh nh v y c ng t t. Sau khi bà n i v quê, m t mình cô s ng trong c n h c c ng th y tr ng v ng vô cùng. Cô bên này, không nh ng có th ch m sóc hai ông bà c , còn có th b u b n v i c u nhóc.

“Gia Minh yêu quý con nên m i ch u n c n h c a Hoài Vi t cùng con y, i là ng i khác, th ng nhóc còn ch ng thêm ý y ch .” Trong khu ch bu i s m, bà C v a nói v a ch n rau t i. M i sáng d y s m i ch mua rau cùng con dâu, ây là thói quen m i c a bà c k t khi Nghiêm Chân t i C viên, h n n a còn làm không bi t m t.

Nghiêm Chân nghe bà nói v y, cúi u c i, b ng nhiên cô nh l i m t câu mà c u bé ã nói hôm tr v thành ph C. T i hôm y cô l i C viên cùng c u, bu i t i k chuy n cho c u nghe tr c gi i ng , k mãi, k mãi cô c ng th y bu n ng . Gi a lúc cô ang n a t nh n a m , c u bé nhéo má cô, nói: “Cô giáo Nghiêm, cô ã v t qua c th thách c a t ch c r i nhé!” Nghiêm Chân nghe th y, t nh c ng , ch còn tâm tr ng d khóc d c i. c c u nhóc này yêu quý, th t ch ng d dàng gì.

Th dài, Nghiêm Chân ch t nghe th y di ng trong túi chuông. V a n nút nghe, là i n tho i kh n c p c a Phùng Tr m: “Ch dâu i, bên bà ngo i Gia Minh v a g i i n, b o là tr a nay mu n ón Gia Minh sang bên ó m t th i gian.”

Nghiêm Chân ng n ra m t thoáng, nhìn bà Lý Uy n r i m i nói: “Hôm nay Gia Minh v n ang i h c c mà?”

“Vâng. Bên y thông báo v i nhà mình m t ti ng, nói là t i không c n ón n a.”

“ .”

Ng t i n tho i, Nghiêm Chân nhìn trong tay mình bao nhiêu n c u bé thích, ch a nh th n l i c. Nhìn dáng v y, bà Lý Uy n c ng th y khó ch u trong lòng: “Th c ra, t nh Gia Minh và bên y không có nhi u tình c m, bên y ng i ta ngoài Gia Minh còn hai a cháu n a, th i gian âu mà ý n th ng bé. Lúc tr c m c ng có nh c v i b con, nh ng b con b o, th ng bé dù gì v n là con cháu c a hai nhà, ng i ta mu n g p cháu mình c ng không th ph n i c úng không?”

i u này Nghiêm Chân c ng hi u, cô vén tóc, nói v i bà Lý Uy n: “Con bi t mà m , không có gì âu.”

Bà Lý Uy n th y yên lòng v i s th u tình t lý c a cô: “Ôi, th c ra th ng nhóc này sang ó c ng t t, nhà qu y phá m ch ng cho ai m t phút an n.”

Nghiêm Chân b t c i. Cô bi t, bà c ang an i cô, bi t không có c u nhóc bên, ch c ch n cô s th y cô n. Nghiêm Chân c ng t nói v i mình, ph i ph n ch n lên, n u không cho tên nhóc kia bi t, tr v ch c ch n s c i nh o cô.

C nh v y hai ngày trôi qua. n ngày th ba, t nhiên có m t a bé n nhà làm cho Nghiêm Chân có chút b t ng - l p tr ng Lâm Ti u Ti u.

Lúc Nghiêm Chân v n nhà, cô bé ang ng i trên gh sofa trong phòng khách, khuôn m t chán n n th t v ng, môi b u lên.

Nghiêm Chân nhìn b d ng ó c a cô bé không nh n c c i: “Ti u Ti u, sao th ?”

“Con không tìm c C Gia Minh! Con ang i b n y cùng i lên ph mua quà Giáng sinh cho c l p ây!”

Nghiêm Chân t i c i gi i thích: “Gia Minh sang nhà bà ngo i r i, con mu n tìm b n y thì ph i qua bên ó m i g p c.”

Lâm Ti u Ti u d u môi nói: “Th thì l i càng không ch i c gì n a.”

“T i sao?” Cô a cho cô bé m t c c s a, kh h i.

Cô bé cúi u: “Bà ngo i c a C Gia Minh không thích b n y lúc nào c ng ch i, bà ch thích b n y h c bài thôi.”

Hèn gì c u bé không thích sang nhà bà ngo i. Nghiêm Chân nhìn Lâm Ti u Ti u r i b o: “N u Ti u Ti u ng ý, cô s i cùng con c không?”

Cô bé nhìn cô ch m ch m m t lúc lâu, b u môi ng ý.

Tuy Lâm Ti u Ti u t i còn nh , nh ng ã bi t dùng vì c mua s m gi i t a u phi n, t trong c a hàng i ra ôm theo m y con búp bê v nhà. Nghiêm Chân ch ng chia s m t ph n gánh n ng cho cô bé. Cô bé v a i v a h i Nghiêm Chân: “Cô Nghiêm i, cô có ph i là m m i c a C Gia Minh không?”

M m i? Tên g i này, Nghiêm Chân nghe mà c m th y r t l tai: “Gia Minh nói nh v y à?”

Lâm Ti u Ti u l c u: “Hôm qua C Gia Minh l i cãi nhau v i anh trai con, vì bài v n c a anh con c cô giáo c làm m u tr c l p.”

“V y là cãi nhau à?”

“ bài v n là *M c a em*.” Lâm Ti u Ti u th dài, “Ai b o anh kh m t dày kia c a con không nh n c c khoe khoang v i ng i ta c , th l i ch ng ép cho T l nh phát câu còn gì.”

“R i sau ó làm th nào chi n s c d p yên?” Nghiêm Chân không nín c c i h i.

Lâm Ti u Ti u ung a bím tóc, nói: “Sau ó T l nh c a t i con nói m t câu, c u y b o: “T không có m , nh ng t có cô giáo Nghiêm, th nên b n lính hèn nhất các c u không c phép c i t !””

Lâm Ti u Tl u nghiêm túc nh i l i gi ng i u c a T l nh H ng quân C Gia Minh.

Nghiêm Chân nghe xong l ng im, h i lâu m i c i kh h m t ti ng: “Cái th ng nhóc này, ch bi t gi n d i thôi.”

Lâm Ti u Ti u cúi g m: “Không ph i âu, nói xong câu ó, T l nh c a t i con khóc luôn. Khóc th ng l m, làm cho Lâm T a n ng không a nh kia ph i bó tay. Th nên cu i cùng, hai ti u T l nh l i b t tay làm hòa. Cô Nghiêm i, con quen T l nh lâu v y r i, ch a t ng nhìn th y b n y khóc th ng nh th . Rõ ràng chuy n b n y nói là chuy n t t mà!”

Nghiêm Chân ch t ngh n ngào. Mãi không th y cô lên ti ng, Lâm Ti u Ti u ng ng u, tò mò li c nhìn cô: “Cô Nghiêm i, sao m t cô th ?”

Nghiêm Chân t i c i, tay lau khóe m t: “Không sao, gió l n quá b i bay vào m t thôi.”

Đêm tr c Giáng sinh, thành ph C tr n tuy t u tiên trong n m. Tuy tr i dày c, trong ch c lát c thành ph ng p trong màu tr ng bàng b c.

Nghiêm Chân i tuy t n tr ng, rét công n m c c ng i run lên b n b t. Ch nhi m Th ng ang treo bi u ng lên t ng th vì n trông th y b d ng cô, không kh i b t c i: “ i tr i m a tuy t n y à?”

“Vâng .” Tuy tr i th c s nhi u, bà C mu n Phùng Tr m a cô i làm, nh ng Nghiêm Chân suy ngh m t lát r i t ch i, v n c i xe p i n.

“Mau i l y c c n c nóng u ng i.” Ch nhi m Th ng u i cô vào v n phòng, Nghiêm Chân c i c i, v a i v phía phòng làm vi c, v a nghe Ch nhi m Th ng ngâm n m ch l n mà ông dán lên t ng: “Tuy t may báo c mùa.”

Cô còn nhớ lúc mình làm cô giáo từng gì ng cho các em học sinh trong lớp nghe câu chuyện này, cô nói, nếu mùa ông tuy tr i vài tr n l n t c là d báo hoa mùa n m sau có th s thu ho ch c nhi u. Nhưng học sinh thì ai có quan tâm n nh ng i u ó, tuy tr i l n, chúng chỉ b t m t chuy n thôi, ó là chỉ ném tuy t.

T c a s th vì n phóng t m m t trong ra ngoài, ã có th th y bao nhiêu học sinh đang h n h ùa vui trên sân chơi. Nghiêm Chân say s a ng m nhìn ám tr , cô oán r ng c u bé C Gia Minh c ng có m t trong ó. V n là m t a tr ham chơi, tuy tr i nhi u nh v y, c u bé l i ch ng chỉ ném tuy t cho ã i m i l . Ngh mãi ngh mãi, Nghiêm Chân nh ch môi thành m t n c i kh : “ nhóc con.” Cô nhìn ngoài c a s , kh nói thì ào.

Do tuy t l n, k ho ch sách m i chuy n n ch m l i vài ngày. Bu i chi u không có gì c làm, Ch nhi m Th ng li n tuyên b m i ng i có th ngh s m. Nghiêm Chân nghe tin c c k vui m ng. ã nhi u ngày cô không g p C Gia Minh, nhà h Lâm c riêng ng i n ón c u bé v nhà, còn cô l i tan làm muộn, m i l n n phòng học thì n i ó ã phòng không ng i tr ng m t r i. Cu i cùng gì c ng ã có th i gian, Nghiêm Chân thay qu n áo xong là i th ng n dấy phòng học.

Nh ng v a m cánh c a th vì n ra cô l p tức ngây ng i t i ch . M t búp bê tuy t ng l ng ó nhìn cô ch m ch m, cô còn ch a nh n ra ó là ai thì búp bê tuy t kia ã nhào t i ôm ch t l y chân cô b t u gào khóc: “Cô th t nh n tâm, T l nh b d t i m y ngày r i, cô c ng không thèm n th m con, hu hu, hu hu...”

Là... C Gia Minh? Nghiêm Chân đ ng nh không dám tin. Nhưng c m giác c u c u bé g c lên chân cô l i r t chân th c, cô cúi xu ng, v nh ng bông tuy t trên ng i c u xu ng, nói: “M i ngày.”

“Hu hu...” C u nhóc đ i u vào chân cô khóc r t th ng tâm.

“H d t con i m i ngày r i.” Nghiêm Chân không b t c u ã ng i ó bao lâu, a bé ng c ngh ch này, không b t ng gõ c a mà vào. Cô nhè nh ph i i tuy t bám trên ng i c u, th y C Gia Minh nhìn cô không ch p m t, bèn nói: “V y nên còn b n ngày n a!”

M i l n sang nhà bà ngo i, c u bé u ph i hai tu n m i tr v . V y nên gì này c u bé nghe Nghiêm Chân nói v y, môi tr xu ng, l i s p khóc n n i. Nhìn b d ng nhõng nh o ã thành quen c a c u bé, Nghiêm Chân cu i cùng c ng nho n c i, c i n trong lòng th y m áp. Cô a tay m ôi má c u, h i: “Không thích bên ó th t à?”

Tuy t i không thích! C Gia Minh l c u ngu y ngu y.

Nghiêm Chân th y th , ành làm b b t c d th dài: “Thôi c r i cô a con v nhà mình.”

C u bé l p t c nh y nhót reo m ng. Nghiêm Chân nhìn c u, khe kh l c u.

a c u bé v nhà là vi c c c kì phi n ph c, vì cô v a ph i c n th n dè d t lái chi c xe p i n i trong tuy t, v a ph i suy ngh ki m m t cái c lát n a nói v i hai ông bà c , áng ti c, còn ch a ngh ra cái c nào thì ã v n c ng nhà.

Hai chi c ô tô u tr c c ng C viên, m t chi c Liebao t ng xu t hi n trong nhà, chi c xe còn l i cô không bi t. S p n T t, m y ngày này th ng xuyên có khách t i nhà, Nghiêm Chân c ng không l y làm l . Cô nhìn l t qua phía tr c, r i nghiêng u l i d n dò c u bé: “Xu ng t t thôi, không l i tr t ngã y.”

C u bé b u môi: “Con không ng c n th .” Nói r i c u bé ch m rãi trèo xu ng kh i chi c xe p i n, quay ng i l i, nhìn th y hai chi c ô tô tr c m t, ng n ng i.

Nghiêm Chân nhìn c u nhóc v khó hi u, trông theo ánh nhìn c a c u, m t c ng t nhiên m to, không tin vào m t mình. Hai ng i ng ngậy ra m t lúc, c u bé hoàn h n l i tr c. Cánh c a chi c xe phía tr c v a m , li n sung s ng lao vào lòng ng i ang t trong xe i ra, v a ch y v a g i l n: “B !”

Là C Hoài Vi t, anh ã tr v .

C Hoài Vi t v a xu ng xe, còn ch a ng v ng ã trông th y m t c u nhóc c b c trong b qu n áo béo tròn nhào v phía mình. Anh g n nh gi tay ra l y theo ph n x , b b ng lên, có chút b t ng , là C Gia Minh.

“T i nay ph i bên bà ngo i c mà? Sao ã v r i?”

C u bé C Gia Minh ôm ch t l y c b : “B , ng a con i, con h a s ngoan mà!”

C Hoài Vi t b t c i, xoa xoa mái u i chi c m len c a c u, nhìn sang Nghiêm Chân. Cô m c chi c áo khoác dày, qu n kh n quàng r ng b n màu xanh lam quanh co, ch có hai con m t h ra, hai con m t trong veo, gi phút này c ng ang ngậy ra nhìn anh. Anh suy ngh m t chút, t con xu ng i v phía cô.

B n C Gia Minh nh con ng a hoang thoát kh i dây c ng, ch y còn nhanh h n anh, c u bé ph n khích lao t i tr c m t Nghiêm Chân: “Cô Nghiêm i, b con v r i!”

Cu i cùng Nghiêm Chân c ng nh th n l i, gi a c n kinh ng c khi nhìn th y anh trong tr i tuy t r i, c i nh r i ô m l y c u nhóc: “Bi t r i, xem con vui ch a kìa.”

C nh t ng th m thi t này khi n C Hoài Vi t h i ng c nhiên, anh nh ng mày, trong lòng ch t th y d u êm. Anh ng c m t lên, i di n v i ánh nhìn c a Nghiêm Chân. Cô nhìn anh d u dàng nói: “Anh ã v .”

C Hoài Vi t m t ti ng: “Ngoài này l nh l m, vào trong thôi.”

“Vâng.” Cô d t tay c u nhóc, b c theo sau anh vào trong nhà.

Hôm nay ch c ch n là ngày náo nhi t nh t nhà h C , i s nh t ng tr t v n r ng l n lúc này bao nhiêu ng i ngôi. Bà Lý Uy n m trên tay m t bé c ng, ch Tr ng c ng ang b ng m t bé ng c nh, th nh tho ng hai ng i l i ch m u trò chuy n vui v . Còn m c a hai bé c ng này - L ng Hòa ang ng i sofa, nét c i ng t ngào trên g ng m t, th nh tho ng nghiêng u sang th th v i anh ch ng bên c nh. Không bi t cô y nói gì mà C Hoài Ninh b ng ch c tr nên d khóc d c i. L ng Hòa th y th b u môi, v a khéo l i nhìn th y h vào c a, nét m t muôn màu muôn v : “Ch dâu!”

Nghiêm Chân b hai ti ng “ch dâu” làm cho gi t mình, cô trách móc: “Sao v mà không nói ti ng nào th ?”

L ng Hòa lè l i, b m t trong hai bé song sinh a cho cô, Nghiêm Chân nâng niu l y, khuôn m t bé b ng áng yêu quá ch ng, u l i nho nh còn a ra. Em bé mà Nghiêm Chân b là cô em gái, bé con c ng th t gi i ng , bao nhiêu ng i vây quanh nh th mà v n ng quên tr i t.

“Bé con ngoan quá.” Nghiêm Chân xuýt xoa m t câu, L ng Hòa nghe th y l p t c chau mày: “Thôi ng nói, con bé tai quái toàn th c êm ng ngày. Em b nó hành h kh l m r i, ch dâu, ch nhìn m t em thâm qu ng ây này.” Nói xong còn sấp n tr c m t Nghiêm Chân, làm cô phì c i, l i cú xu ng ng m em bé, trong ánh m t tràn ng p d u dàng.

C Hoài Vi t nãy gi v n ng phía sau cô ch ng ki n t t c , n khi c u em C Hoài Ninh v vai, anh m i nghiêng u qua: “Sao?”

“Em bé, tranh th i.”

C Hoài Vi t ng c nhiên, kh c i, “Bi t r i.”

Hôm nay ông c có vi c, v h i tr m t chút, l i v a úng lúc c nhà n c m t i. V a b c vào c a c ng b b u không khí m m vây l y nét m t không còn nghiêm ng h , u mày giãn ra, r a tay ng i vào bàn: “M y a i th ng v ây à?”

“Không i máy bay, lái xe su t d c ng v .”

Ông c nhìn c u con út: “Sao, n m nay nói là ph i l i tr c c mà, sao ã v r i?”

C Hoài Ninh t c c i li c nhìn ông c , c ng không bi t là ai ã g i h t cu c i n này n cu c i n khác t i thành ph B: “Quân i Gi i phóng Nhân dân mình c ng có ngày ngh ch , sao con l i không v c nào?”

Ông c h m t ti ng, nhìn sang C Hoài Vi t: “Con thì sao, l n này nhà c bao lâu?”

C Hoài Vi t t a xu ng, nói: “C ng x p x Hoài Ninh, nh ng mà m y hôm n a con ph i i xa m t chuy n.”

“ i âu y?”

“Tây T ng .” Anh áp, ti n tay g p th c n cho Gia Minh. L i v a nói ra, m i ng i trên bàn u s ng l i, ch có Nghiêm Chân cúi u l ng l n.

“T t nh t n n i mà con còn nh i Tây T ng à?” Bà Lý Uy n không th tin c, h i.

“Vâng, ã g i i n n ó h n tr c r i.”

C ng t c là, ti n tr m h u t u? Bà Lý Uy n l p t c ngh n l i. L ng Hòa nu t xu ng m t ng m canh, h i: “Anh hai i Tây T ng làm gì th ?”

“Th m ng i.”

“ ng i i th m lúc nào ch ng c?” Bà Lý Uy n nói, “M c gì c ph i ngay lúc này, v i l i c ng ch là th m ng i thôi, có ph i chuy n gì to tát âu, còn l n l i ng xa nh th . N u con l i thành ph C ón T t thì không nói, ng này...”

“M ...” C Hoài Vi t ng t l i bà Lý Uy n, h th p gi ng, “Chuy n này khác.”

C ch m t ti ng, ông c t a xu ng, nét m t nghiêm ngh nhìn h t th y m i ng i trên bàn. Lúc này ông chính là ni m hy v ng c a bà Lý Uy n, nh ng ông l i nói ra m t câu khi n bà c phen m r ng t m m t: “ c r i, ã quy t i thì c i, l ng nh ng ôi co gi a bàn n còn ra th th ng gì.”

Cu i cùng bà không còn gì nói. Th nh ng ch ng bao lâu, Nghiêm Chân c m nh n c ánh m t bà Lý Uy n ang nh m vào cái àu cúi g m c a mình. Qu nhiên, bà Lý Uy n h i: “Th , Ti u Chân thì sao?”

M t câu nói ra, ánh m t m i ng i u d n v phía cô. Tay c m a kh ng l i, Nghiêm Chân ành ph i ng ng lên: “Con không sao, i ngh ông con nhà v i Gia Minh c ng c . N u có th thì v quê th m bà n i m t chuy n n a.”

“Không sao.” C Hoài Vi t nói, nhìn sang Nghiêm Chân, “N u ng ý, Nghiêm Chân có th i cùng con.”

Nghiêm Chân ng n ng i. Tây T ng, i Tây T ng cùng anh?

Bà Lý Uy n ch ng nh ã nh n ra s l ng l c a cô, bèn ngh l y cô làm c gi C Hoài Vi t l i: “Tây T ng l nh nh th , Nghiêm Chân l i ch ng kh e kho n gì cho cam, con a con bé i cùng th nào c?”

“Con không sao âu m .” Nghiêm Chân v i lên ti ng, d t l i l i cúi g m, “V n này, con suy ngh .”

M t b a c m oàn viên k t thúc t i v n còn b ng này. ng nhiên bà Lý Uy n không b ng lòng cho C Hoài Vi t i Tây T ng, bà mu n anh l i nhà thêm m t th i gian, v a hay có th vun p tình c m v i Nghiêm Chân, nh ng gi xem ra k ho ch c a bà l i sông b . Suy i tính l i, bà gi C Hoài Vi t t i, m t m i h m h m, giao cho anh m t chùm chìa khóa. ó là chìa khóa c n h c a C Hoài Vi t, vì ph i tu s a l i nên bà ã l y t ch Nghiêm Chân. “Này, c n h phía Tây c a anh s a c ng tâm t m r i, t i nay tôi không ch a n a, anh d t v con anh v nhà i.”

“M ...” C m l y chìa khóa, C Hoài Vi t d khóc d c i.

Bà c cầu nhàu: “Dù gì anh c ng không nghe l i tôi, tôi gi anh l i ây có tác d ng gì âu.”

C Hoài Vi t không bi t làm sao, li c m t v i Nghiêm Chân, nói v i bà c : “Th con i th t nhé?”

“ i luôn i, i luôn i, nhìn anh là th y b c.” Bà c khoát tay, i lên l u hai, bóng l ng lom khom, hình nh v n còn t c gi n. K th c, m t góc khu t không ai th y c, bà c ang c i r t sung s ng.

Th c t thì Nghiêm Chân là ng i vô t i nh t, vô duyên vô c b bà c ghép vào t i liên i, cô c ng ành ph i thu d n c theo C Hoài Vi t v

nhà. Su t ng i tim p thành th ch, vì t khi k t hôn, ây là l n u hai ng i h s ng chung.

C n h phía Tây thành ph này c mua t m sáu, b y n m tr c, khi y C Hoài Vi t s p chuy n kh i i i c công, lúc hay tin bà C h t s c vui m ng, t ng r ng l n này ch c ch n con trai có th c i u v thành ph C, bèn t quy t nh mua nhà cho anh. Không ng nhà m i mua ch a c vài hôm, C Hoài Vi t ã báo tin, nói là i u t i m t S oàn Thi t giáp thành ph B. Lúc ó bà c t c n suýt ng t.

Vi c nhà c a ành gác l i không nh c t i, cho n m t l n kia C Hoài Vi t v th m nhà, nghe ông C nói n m i bi t. Ngay lúc y v a không bi t ph i làm sao l i v a áy náy, sau ó bí m t chuy n ti n nhà cho m , c n h c ng chính th c ng tên anh. Do C Hoài Vi t ch ng m y khi tr v nên c n h bên này v n luôn trong tình tr ng không. Th i gian tr c bà c giúp tu s a l i, c ng không bi t k t qu th nào. C Hoài Vi t a Nghiêm Chân và c u bé lên l u, tìm chìa khóa m c a. B ng ch c m t lu ng h i l nh p t i.

“L nh.” C u bé l m b m.

Nghiêm Chân c ng qu n l i kh n quàng: “Ch a b t máy s i h anh?”

c cô nh c, C Hoài Vi t t i ki m tra máy s i, r i mím môi i ra. Nhìn ánh m t mong ngóng c a hai ng i, anh nói: “ anh g i i n cho m .”

D ng nh bà c ã ch i t lâu, v a c n h t d a v a nói: “À, m quên ch a b o anh. M y hôm tr c có liên h v i bên qu n lý, báo là h th ng s i nhà anh không nóng lên c, ph i thay ng ng m i i. Sao n g i v n ch a thay à? Làm n gì mà ch m ch p th , ph i khi u n i m i c!” Th y C Hoài Vi t không nói, bà c l i b i thêm: “M b o này, n u m y a th y l nh thì ôm nhau mà ng , ch n màn không thi u âu.”

Xem ra bà lão này ã có m u t tr c, C Hoài Vi t bình t nh ng t máy.

Nghiêm Chân không nghe c n i dung cu c i n tho i, nhìn s c m t anh l i không óan ra c i u gì, ành ph i h i: “Sao th anh?”

C Hoài Vi t day day u mày, l c u c i kh : “L t thuy n trong m ng r i².”

C n h g m phòng khách và hai phòng ng , m t phòng phía trong, m t phòng phía ngoài. C Hoài Vi t m c a gian phòng phía trong, ng c a m t lúc r i quay ng i l i, nhìn m t l n m t nh v n ng ngoài phòng khách, anh n o m y giây, m i nói: “Ng chung thôi.”

C u bé nghe th y câu này r t vui s ng, còn m t Nghiêm Chân ch c lát ã ng h ng.

Phòng ng chính có m t chi c gi ng r t r ng, n m d c ch cho ba ng i ng . Nghiêm Chân ng u gi ng ngây ra m t lúc, ôm ch n trong t ra, b t u tr i gi ng. H t cách, cô v a lên sang xem c n phòng phía sau m t lát, l nh l o không tài nào ng ó n i, v y nên ành ph i ng chung thôi. èn trong phòng ng chính r t d u, Nghiêm Chân v a tr i ch n v a nghe hai cha con trò chuy n.

“B i, kh u súng này là v khí ch l c c a quân con, b óan xem b n Lâm T dùng cái gì?” C u bé v a khoe súng v a nói.

C Hoài Vi t c i c i, thu n y tâng b c c u bé, h i: “ , dùng cái gì th ?”

“Ná thun!” C u nhóc nói, “B óan xem ai có kh n ng gây sát th ng cao h n?”

“Còn ph i óan n a à, ch c ch n không ph i con.”

“T i sao?” C u nhóc tò mò.

“Kh u súng ch i này cùng l m ch nhét c m y viên n ch i nh t o nh viên k o. Ng i ta dùng ná thun y, b t k á s i có hình d ng hay kích th c gì c ng có th l y làm n c.”

úng là b anh nói trúng th t, hai i quân c a l p c u t sau khi thay i trang b v khí, c u là T l nh H ng quân càng ch o l i càng th t th , c u nhóc nh t chí: “B i, súng c a con là v khí cao c p, v khí cao c p mà không ánh l i c cái ná thun v v n ?”

“Thì có nh ng lúc ngo i l , các c ngày x a còn ch túi h t kê v i cây súng tr ng mà ánh lui c máy bay c a Nh t c mà.” C Hoài Vi t th n nhiên nói, “V y nên, có m t th quan tr ng nh t.”

“Gì ?”

“Cái u.”

Nghe n ây, Nghiêm Chân không nh n c b t c i. C Hoài Vi t li c nhìn cô m t cái, r i cúi xu ng búng lên trán c u nhóc ang t c t i nhìn anh: “V y nên, t sau ch u khó dùng khoa h c k thu t bù p cho cái u mình, ng ch bi t có ch i không. ã hi u ch a?”

áp l i l i anh là bóng l ng c a ti u T l nh C Gia Minh th ng ti n vào phòng v sinh, lòng t tôn ã b h b , cum cúp i v sinh. Ch còn l i hai ng i l n nhìn nhau c i.

Nghiêm Chân hay b l gi ng, m i khi n n i m i, th ng ph i m t hai, ba ngày m i quen c. C ng thêm l n này l i là ba ng i ng chung trên m t chi c gi ng, v y nên ng t i g n sáng, cô ã m màng t nh gi c n m y l n. L n này, cô gi ng m t nhìn tr n nhà ng n ng m t lúc, ch u thua ng i h n d y. Trong bóng t i l m , cô l ng l ng m nhìn hai cha con ang n m sát c nh mình m t lúc, khoác thêm áo i ra phòng ngoài. Cô có m t thói quen, không ng c s u ng m t c c n c t nh tâm.

C m c c n c nóng, Nghiêm Chân ng tr c c a s nhìn ra êm tuy t ngoài tr i. Th c ra bên ngoài không t i l m, trong khu nhà còn có èn ng, ánh sáng m nh t sau khi c khúc x qua nh ng h t tuy t r i ã sáng lên r t nhi u. Cô ng ó, trong u ch ngh t i l i anh nói trong b a t i. Anh nói, n u cô ng ý, c ng có th cùng i Tây T ng, n i anh óng quân khi m i nh p ng . Lúc ó cô không bi t ph i làm sao, gi ng h l i cô m i th y xao xuy n trong lòng. Không ch b i vì ó là n i thiên ng huy n bí phía Tây Nam hùng v , mà h n th , ó là n i anh ã t ng s ng.

Ch t sau l ng có ti ng m c a, Nghiêm Chân quay l i nhìn, là C Hoài Vi t y c a b c ra: “Sao anh l i d y?”

“Anh u ng n c.” C Hoài Vi t tr l i, gi ng nói h i khàn. Th c ra là anh b ánh th c. Không th không nói i lính lâu ngày c ng gây ra b nh ngh nghi p, nh t là xu t thân t lính Trinh sát nh anh, ch c n h i có ng t nh anh c ng nh n ra. Lúc Nghiêm Chân v a ng d y ra ngoài, anh ã nghe th y. Th y c c n c trong tay cô không còn h i nóng, anh l i rút cho cô m t c c khác.

“Không ng c à?” Gi ng anh sau khi u ng n c d nghe h n.

Nghiêm Chân ng ng ngừng c i: “Vâng, em l gi ng.”

C Hoài Vi t c i th u hi u.

“Tuy t Tây T ng, có p h n ây không?” Nhìn ra ngoài c a s , Nghiêm Chân nói, gi ng cô r t kh , nh ang nói m .

C Hoài Vi t h i t ng l i, áp: “Tuy t ó dày l m, trung bình tích l i n t n b n mét, nhi t th p nh t có th xu ng n âm ba m i .”

“L nh v y à?” Nghiêm Chân không t ng t ng ra n i, “Tr i l nh nh th , ph i m c gì h anh?”

“Cái gì dày d n là khoác lên cái ó.” Anh c i, ánh m t hi n hòa h n, “M t cái không thì m c hai cái.”

Nghiêm Chân c ng c i theo. ó úng là m t n i th n k . Nghe nói n i nào càng cao thì càng g n v i thiên ng, phóng t m m t ra xa, còn n i âu thích h p h n ó không?

“Nghiêm Chân.”

“Đ ?”

“Hôm nay lúc anh nói ch a h i ý ki n em.” Anh ng p ng ng, “V vi c i Tây T ng, n u em không ng ý, có th không i. Anh s không nài ép.”

Nghiêm Chân im l ng trong chõc lát, “Anh có mong em i không?”

V n này khi n C Hoài Vi t b t ng , anh nhìn dáng cô soi trong t m kính c a s , nói: “N u nh em ng ý.” ó xem nh là m t l i h a c a anh, h a v i i i c và v i ng i c , th nên C Hoài Vi t càng mu n a cô i.

Gi phút này, Nghiêm Chân d ng nh ng c m v i anh, m m c i áp, “Em ng ý.”

N c i sáng lên gi a êm m a tuy t vô cùng d u dàng, vô cùng m áp. C Hoài Vi t g n nh l ng ng i i m t lúc, anh n m tay cô, nói: “ c.”

Ghi chú:

1. M i ng i u có s m nh riêng nh s n cho mình.
2. Vì m ng không có sóng gió, nên thuy n không th b l t. Câu nói hàm ý ch s c x y ra n i mà ch c ch n không th x y ra c.